

OZVĚNY Z ORATOŘE

1/2022



20. VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA SV. JANA BOSKA V HAVÍŘOVĚ

EDITORIAL

Vážení přátelé díla Don Boska v Havířově,
dostává se vám do rukou toto zcela mimořádné číslo našeho občasníku
OZVĚNY Z ORATOŘE.

Chceme společně slavit a děkovat za posvěcení kostela sv. Jana Boska v Havířově – Šumbarku, od kterého 23. února 2022 uplyne 20 let. Podařilo se nám dát dohromady archivní fotografie z výstavby, svědectví pamětníků i dokumenty. Zcela unikátní jsou uprostřed tohoto čísla Ozvěn jako příloha tehdejší dobové (20 let staré) Ozvěny. Můžete si přečíst vzpomínky Ing. Gerarda Jarguse, kde popisuje, jak to vůbec bylo s výstavbou kostelů v socialistickém Havířově, či přepis homilie otce biskupa Františka Václava Lobkowicze pronesené při svěcení chrámu nebo text P. Václava Klementa SDB, známého jako misionář z Koreje (jak hlásil za totality Vatikánský rozhlas). Je možné si také prohlédnout darovací listinu arcibiskupa Jana Bosca Graubnera na oltář. Těmito Ozvěnami vás budu doprovázet, jelikož jsem byl od počátku „u toho“.

Jindřich Honěk, jáhen



ROK ZA ROKEM, ROKY, LÉTA JDOU...

...k roku rok, v ruku laskavou, ó, Pane, v ruku Tvou, vkládám dny a roky tak, jak jdou...

...pokračuje známá křesťanská píseň. Píše se rok 1965. Tehdy se několik mladých mužů v duchu salesiánské tradice zasvěcuje Panně Marii Neposkrvněné v den svátku 8. prosince. Svěřili do její ochrany sebe, své rodiny i všechno konání kolem mužského sboru a kostela sv. Anny v Havířově. Žádný rok nevynechali, a tak 8. 12. 2021 proběhlo už 56. zasvěcení. Někteří, kteří byli i u prvního zasvěcení, ještě žijí.



Jdeme dále. V kalendáři můžeme vidět datum 17. 9. 1991. Na ulici Kolmá 1 v Havířově – Měšťáček otevřela nezisková organizace Sdružení laiků Don Boska tzv. chlapeckou oratoř. Podle vzoru Don Boska zde nacházejí domov, hřiště, školu i kostel děti z ulice, děti s klíčkem na krku. Oratoř vznikla se souhlasem a na přání tehdejšího inspektora české salesiánské inspekce P. Ládi Vika.

Pane Ježíši a Panno Marie Pomoc-
nice, žehnajte celému tomuto
domu, chráňte všechny jeho ná-
stavníky i žiáky od neštěstí hří-
chu i od tělesného úrazu. A
pošlete jim brzy mladého kněze,
aby se stal duchovním otcem celé
zdejší oratoriánské rodiny a všude
kdo ji obětuje podporuje,
Váš v Don Bosku

Havířov 21. dubna 1992.

P. Ladislav Vlk SDB
inspektor české salesiánské
inspekce provincie sv. Jana Bosky.

Ten pověřil kněze P. Václava Filipce SDB, aby zajišťoval duchovní a náboženský život této oratoře. Přáním Ládi Vika bylo, aby brzo mohl poslat této oratoriánské rodině mladého kněze. Bohužel toto se nestačilo uskutečnit, i když na jeho oficiální žádost zřídil arcibiskup Jan Graubner v dubnu 1992 u této oratoře kapli Panny Marie Pomocnice. Jelikož nezisková organizace byla opravdu nezisková, rozjezd a provoz díla Don Boska v Havířově dotovala česká salesiánská inspekce prostřednictvím P. Františka Miši – známého jako Dominus. Jenže to nešlo do nekonečna. Proto se hledaly cesty, jak zajistit budoucnost díla a zafinancovat provoz i mzdy vychovatelů. Našla se možnost v rámci církevního školství, kde dle zákona církví zřízené školy nebo školská zařízení měla nárok na financování státem. Vizionářsky tedy otec arcibiskup vydal dne 23. června 1993 zřizovací listinu Církevního střediska mládeže sv. Jana Boska v Havířově. Po zkušenostech z krátkého svobodného období pražského jara z roku 1968 se celkem

spěchalo, nevědělo se, jak to celé teď v Česku dopadne, jak dlouho bude svoboda a možnost něco dělat. S dovětkem, že pak se to nějak udělá a salesiáni si to vezmou logicky za své.



13. září 1996 se slavnostně otevírá nová chlapecká oratoř. Zbrusu nová budova, moderní, účelná. Slavnostního aktu se zúčastnil metropolita arcibiskup Jan Graubner a sídelní biskup František V. Lobkowicz, jelikož v roce 1996 nově vznikla ostravsko-opavská diecéze, které padlo do vínku automaticky i toto středisko.

Už v roce 1991 snil zakladatel a budovatel střediska Ing. Jindřich Honěk st. o novém kostele v Havířově, jak si můžete přečíst v příloze, v dobových Ozvěnách z roku 2002. Tato myšlenka v něm žila a s tvrdošíjnou zarputilostí se ji jal uskutečňovat. A to nejen hmotně, ale i duchovně. Celé dílo v Havířově svěřil kardinálu Štěpánu Trochovi, jak si můžeme přečíst jeho slova ke slavnostnímu otevření první části Sportovně-vzdělávacího centra a kaple na Šumbarku. Tak se jmenoval stavební projekt. Aby se tenkrát nepoplašila nevěřící část obyvatelstva a úředníků, v projektu se záměrně použilo slovo kaple místo slovo kostel.

SLAVNOSTNÍ OTEVŘENÍ
1. ČÁSTI
**SPORTOVNĚ-VZDĚLÁVACÍHO
CENTRA –**
CHLAPECKÉ ORATOŘE

HAVÍŘOV – ŠUMBARK

5. prosince 1999

když jsme v roce 1990 v Havířově začali legálně pracovat pod ochranou P. Marie Pomocnice křesťanů a sv. Jana Boska, hledali jsme možnosti a způsoby naší další práce mezi ohroženou mládeží. Názorů bylo mnoho a zkušenosti v nových podmínkách prakticky žádné. A tehdy jsem svěřil celou starost o budoucnost díla Don Boska v Havířově kardinálu ThDr. Štěpánu Trochtovi, který dílo Don Boska tak dlouho a dobře šířil, a který pro ně také hodně vytrpěl. Dnešní slavnostní otevření sportovně vzdělávacího centra je důkazem, jak věříme, jeho trvalé přínulvy u Boha za zdar celého díla. A jsme přesvědčeni, že kardinál Štěpán Trochta svoji stálou přínulvou bude i nadále pečovat o budoucnost díla Don Boska v Havířově.

Chci zde poděkovat moravskému metropolitovi arcibiskupovi Mons. Janu Graubnerovi a sídelnímu biskupovi ostravsko – opavské diecéze Mons. Františku Václavu Lobkowiczovi, kteří tomuto dílu od samého počátku věnují svou přízeň a všem dalším, kteří nám pomáhali materiálně i duchovně.

Ředitel CSM
Ing. Jindřich Honěk st.

Dá se v socialistickém městě postavit kostel?

Když jsme se v průběhu šedesátých let nastěhovali do Havířova, zakotvili jsme docela přirozeně v kostele sv. Anny. Farní kostel v Bludovicích, to bylo tak na půldenní výlet. Tak nám nic jiného nezbývalo než navštívit jednu ze čtyř bohoslužeb v přeplněném kostele sv. Anny. S velkou chutí jsme se zapojili do rozšíření kostela, které bylo překvapivě povoleno v roce 1969. Současně proběhla soutěž havířovských architektů na posouzení tří variant umístění nového kostela, který by byl důstojným stánkem nového města. Koncem šedesátých let byla myšlenka nového kostela opuštěna a s velkými potížemi se podařila uskutečnit dostavba kostela sv. Anny. Myšlenka na stavbu nového kostela ve městě byla znovu oživena v devadesátých letech (na místě bývalé sochy Lenina). Ale i ta byla posléze opuštěna.

S uvolněním činnosti řádů a řeholních společností nastala možnost obnovení jejich činnosti a vybudování nových zařízení. Zejména salesiáni využili tuto možnost k rozšíření své činnosti zaměřené na opuštěnou mládež, jak si to přál jejich zakladatel sv. Jan Bosko. V Havířově se chopili díla laici, kteří prošli se salesiány ruku v ruce nejenom těžké doby illegality, ale i dobu šťastného mládí v ostravské oratoři. Honěk, Košina, Bořil, Jargus (spolupracovníci) a další se souhlasem provinciálů L. Vika a B. Beneše a pod vedením P. Filipce vybudovali Církevní středisko mládeže sv. Jana Boska v Havířově – Městě.

Další možnost rozvoje se nabízela v Havířově – Šumbarku. Zde plánoval Magistrát města Havířova rozsáhlou výstavbu po roce 1990 v lokalitě severně od ul. Moravské, kde už také začal výkup některých rodinných domků pro potřebu výstavby. Shodou okolností byl středisku nabídnut domek na ul. Lomené s tím, že bude dále sloužit mládeži. V další fázi výstavby bude zahrnut do celkové koncepce střediska zpracované a navržené ing. arch. Plesníkem. Projekt byl přijat a stavba střediska včetně kaple (nyní kostela sv. Jana Boska) byla zahájena.

Dá se v socialistickém městě postavit kostel? Ano, dá, ale chce to čas!

Vzpomínal Gerard Jargus

Dnes víme, že kostel sv. Jana Boska je farním kostelem na Šumbarku a pojme cca 200 sedících. Slavnostní mši svatou 1. května 1997 na zelené louce na zahájení výstavby tohoto areálu sloužil sídelní biskup František Václav Lobkowicz. Ten také provedl slavnostní výkop.







Svěcení kostela sv. Jana Boska proběhlo 23. února 2002. Původně to mělo být 31. ledna 2002 přímo v den svátku sv. Jana Boska, ale otec biskup neměl v diáři místo. Kostel byl lidmi nabitý k prasknutí. Radost a nadšení vyzařovalo všude kolem. Příslib budoucího apoštolátu na sídlišti byl všude přítomný.





Světitelem byl F. V. Lobkowicz. Slavnosti se zúčastnili kněží, jáhni, salesiáni, laici, věřící i mládež. Sborovým zpěvem okrášlil bohoslužbu smíšený sbor pana Karla Kostery ze Stěbořic. V oltáři jsou uloženy ostatky sv. Jana Sarkandra. Z celé akce je k dispozici DVD.



Oltář ze zeleného mramoru byl darován Mons. Janem Bosco Graubnerem jako ocenění práce na vybudování střediska mládeže a kaple.





Jan Graubner
arcibiskup olomoucký

*Církevní středisko mládeže
Sv. Jana Boska
Kolmá 1
736 01 Havířov*

Věc: Darovací listina

Vážený pane řediteli,

na základě jednání s Otcem Václavem daruji pro kapli Vašeho střediska v Šumbarku oltář ze zeleného mramoru, který byl původně určen pro kapli Mariana na Velehradě. Oltář je složený na Velehradě před kaplí. Můžete si jej odvést.

Darování je bezplatné. Je oceněním Vašich snah o budování střediska mládeže i kaple pro sídliště vzdálené od kostela a pastore. Kéž Vám Pán žehná a kéž toto dílo přinese bohaté plody pro spásu lidí.

S přáním všeho dobra od Pána zdraví a žehná

Jan Graubner

Olomouc, 2001-06-19

Č.j.: 173/01

Kázání Mons. Františka Václava Lobkowicze při svěcení kostela sv. Jana Boska v Havířově – Šumbarku

„Zbořte tento chrám a ve třech dnech ho znovu postavím.“ Ježíš to řekl o chrámu svého těla. Ale byla to také slova prorocká, protože nebyla jen o chrámu jeho těla, proroctví o jeho vzkříšení, ale jsou to slova, která se vztahují i na jeho tajemné tělo, na Církev, o které Pán Ježíš sám řekl, že brány pekel, to společenství, které vybuduje na Petrovi, nepřemohou.

Milovaní spolubratři v kněžské službě, milí jáhnové, ministranti, bratři a sestry v Kristu, jsou to slova velmi povzbudivá, která nám Pán Ježíš říká. A my máme důvod se radovat. Jistě, v těchto dnech se radujeme s celou salesiánskou rodinou ze jmenování biskupem otce Káji Herbsta. Asi ho mnozí znáte a dáte mi za pravdu, že Svatý otec volí dobře. Že ví, koho volí. Naše radost se dovršuje jistě i dnešním dnem, kdy v Havířově na Šumbarku stojí kostel, místo, kde se lidé budou scházet k modlitbám. V Havířově, v socialistickém městě, které se mělo stát prototypem komunistického města bez chrámů, města bez společenství Církve. A najednou nám tady, dá se říct „ve třech dnech“ stojí kostel (pan Honěk mě teď bude chytat za slovo, že se mu to za tři dny nepovedlo). Co je těch několik let výstavby z pohledu věčnosti. Vždyť to není tak dávno, co mi dal pan Jindřich do ruky krumpáč, abych tady kopal. (Nevím přesně, na kterém místě, nedali tam žádnou ceduli, abych si to připomněl.) A dnes tady stojí chrám a my jsme v něm shromážděni jako společenství Církve, jako tajemné tělo Kristovo, které se neustále obnovuje, které je stále živé. My jsme živými kameny, použitelnými k stavbě živého chrámu, živého společenství Církve.

Církev je stále mladá, byť si někdy říkáme, že nás stáří přepadá, aniž si to uvědomujeme, ale starým lidem vždy připomínám slova apoštola Pavla, který říká: Když nám tělo chátrá, duch se zmlazuje stále znova. Čím víc roků nám přibývá, tím jsme vlastně mladší. Protože lépe chápeme Boží dílo ve světě. Duch dává život, dává sílu, aby v oblastech, které byly skutečně ateistické, vyrostl výhonek z pahýlu Jesse a ukázala se síla společenství Církve, síla Kristova.

Před několika desetiletími takto podobně uvažoval don Trochta. Pustil se do stavby ostravského centra mládeže a možná mu také mnozí říkali: Co tam někde v Ostravě chceš dokázat? A přes všechny úklady ďábla

dnes středisko dál funguje a plní svoje poslání. Možná někdo namítal, co se dá v Havířově začínat... Ale když se podíváme kolem tohoto střediska, vidíme tolik domů, paneláků, za každým oknem rodina. A kolik tady pobíhá dětí po ulici s klíčem na krku, aby se mohly dostat domů. Kolik je tady před námi práce. Je uděláno nesmírně mnoho. Stojí chrám, stojí středisko, a nyní je třeba zintenzivnit to, co už tady probíhá, a co bude vyžadovat mnoho vašich vytrvalých modliteb, protože v životě Církve má modlitba svoje místo a je prostředkem, jak dávat sílu, jak oživovat, protože modlitba je také dílo Ducha svatého.

Prosím vyprošujte sílu těm, kteří ve středisku pracují, aby skutečně oslovili zdejší mladé lidi, aby poznali, co je skutečným štěstím života, na čem se dá život budovat. Přece víme dobře, že se nedá budovat na chvilkové euforii. Možná se mnozí chystali, jak budou vítat hokejisty, až se vrátí z olympiády znovu se zlatými medailemi. Jak jsem se včera dověděl, na letišti je vítal jeden jediný fanoušek oblečený v dresu, zkrátka prohráli a už je to bez slávy. Lidská sláva je opravdu polní tráva. Chvilku funguje... Jaká se před čtyřmi lety provolávala hesla, jak hrdinové z Nagana byli stavěni málem na božský piedestal, a nyní jak rychle budou zapomenuti a jak se jim možná bude vyčítat, že se nedostatečně připravili a co já vím, co všechno ještě...



Na čem se má stavět lidský život? Ne na té chvilkové slávě, ale na základě víry v Ježíše. Kristus je tím kamenem, který stavitelé často zavrhnou. Ale co se pak z života bez Krista stává? Prázdný život, jehož prázdnota se zaplňuje chvilkovými radostmi, které na malý čas vzplanou a okamžitě vyhasnou, protože nemají trvalost, a nikdy

nemohou dát to, co mně dává víra. To bylo přece posláni dona Boska, tak on to viděl tehdy ve své době, která se tak překotně změnila. Známe situaci tehdejší Itálie, kdy mnozí muži odjížděli do Ameriky za prací, opouštěli svoje rodiny. A samozřejmě doma scházela otcova pevná ruka, maminka měla třeba 7, 8 dětí, tak se jí to vymklo z rukou. A víme z dobových zpráv, že se vytvářely doslova tlupy chlapců, kteří třeba přepadli pekařův krámk a než ten se nadál, měl vybileno, neměl co prodávat. A do této situace přichází don Bosko se svou péčí o tuto zanedbanou mládež, ukazuje jim cestičku, a mnohé hochy se mu podaří vytáhnout z toho scestí a uvést je na cestu spásy. To je posláni rodiny dona Boska do dnešních dnů.

Držme palce těm, kteří mají nadšení a touhu pomáhat dál těm zanedbaným, kteří neslyšeli o Bohu, kteří neslyšeli o Pánu Ježíši, o kříži, neslyšeli o skutečné lásce a třeba ji nikdy nepoznali. Těm je třeba mnoho pomáhat. Chceme-li, aby i tady uprostřed Evropy žil národ, který si váží skutečných hodnot, pak je naším velkým úkolem od malička dětem vštěpovat ten správný pohled a poukazovat na to, co učí Ježíš: „Milujte se navzájem. Milujte bližního svého. Přinášejte oběti jeden druhému. Umějte přijímat kříž. Vzájemně si pomáhejte. Ale nade všechno milujte Boha.“

A k tomu je tady chrám, abychom mohli přicházet, mohli se klanět Kristu skrytému ve svatostánku, abychom mohli na oltáři přinášet Nejsvětější oběť a opravdu se klaněli Bohu a vyjadřovali mu svou lásku. Co je platné jakékoli společenství lidí, třeba věřících, kteří se případně budou zabývat různými otázkami, budou diskutovat a diskutovat a zapomenou při tom všem říct docela prostou větičku: Miluji tě, Hospodine. To je ten základní kámen našeho křesťanského života. Kéž do tohoto chrámu přicházejí lidé z okolí, kéž zde nalézají skutečné zázemí, skutečnou sílu, skutečnou pravdu života. Protože ve chvílích nejtěžších člověk v chrámu uslyší: Já budu s tebou po všechny dny až do skonání věků. Tak to řekl Ježíš apoštolům, tak to řekl Církvi, tak to říká jednotlivým údům tohoto společenství. „Já jsem s tebou po všechny dny až do skonání věků.“ Jaká síla, jaké povzbuzení.

Ano, dnes s vděčností zpíváme Bohu a děkujeme mu, že dal sílu všem „motorům“ této stavby. Vy víte bezesporu, koho mám na mysli, netřeba

vyjmenovávat. Ty motory fungovaly a fungují. Samozřejmě dál potřebují dodávat jakýsi treibstoff – pohonné hmoty, a ta pohonná síla, to je to, co už jsem říkal, to je vaše modlitba. A tak prosím, modlete se dál za tuto část havířovské farnosti. Dá-li Pán Bůh, za čas to bude samostatná farnost. Myslím, že obyvatel je k tomu dost a dost, abychom farnost mohli založit. Modlete se za Šumbark, za mladé, za děcka, která tady pobíhají, která už do střediska chodí, hrají pink ponk a já nevím, co všechno ještě. Aby našli i cestičku sem, aby uměli pokleknout, poklonit se, poprosit, poděkovat.

A moc prosím modlete se taky za naši diecézi, která je také mladá a ještě toho moc potřebuje. Vyprošujte sílu všem motorům, celému společenství, abychom obstáli i v této době svobodné a demokratické. Také přináší mnoho obtíží v životě společenském, politickém... Vyprošujme sílu, protože 46 let stavěli chrám, a kdyby ho zbořili, Pán by ho za tři dny postavil. Tak jak znovu postavil na nohy Církev, byť byla taky skoro 46 let pronásledována, mučena, přesto je tady Církev živá, mladá, schopná vytvářet nové věci, schopná oslovovat, schopná budovat svatý chrám Boží, kterým jsme my a ve kterém se vytváří prostor pro ty, kteří třeba ještě mezi nás přijdou. V lásce a pokoji tedy děkujeme za tento svatý dům Boží a děkujeme i za společenství, které zde bude vytvářet živý chrám, chrám postavený z živých kamenů. Amen.

Dalším milníkem bylo zřízení samostatné farnosti Havířov – Šumbark, jak se o tom zmiňoval při své homilii otec biskup. Do té doby, více než rok a půl, než byla zřízena 1. 7. 2003 farnost Havířov – Šumbark, sloužil mše svaté v kostele sv. Jana Boska v neděli vždy v 9 hod P. Václav Filipec SDB. Prvním farářem nové farnosti byl ustanoven P. Karel Jašek SDB. Farnost byla diecézním biskupem F. V. Lobkowiczem svěřena do správy řeholnímu institutu salesiánů na dvacet pět let. Tato doba uplyne v létě 2028. Od 1. září 2012 byl farním vikářem ustanoven P. Jan Gacík SDB a v současné době je farářem P. Oldřich Macík SDB (od září 2013). Trvalým jáhnem farnosti je ustanoven Jindřich Honěk, ředitel Církevního střediska volného času sv. Jana Boska.

Do života díla sv. Jana Boska v Havířově silně zasáhla náhlá smrt zakladatele Jindřich Hoňka st. ASC dne 31. 8. 2005, a o tři roky později jeho manželky Ludmily Hoňkové ASC.



Ředitelem Církevního střediska volného času sv. Jana Boska v Havířově se v roce 2006 stal na základě výsledků výběrového řízení Jindřich Honěk ml. Ten byl mimo jiné postaven před nelehký úkol dostavět věž – zvonici, zavěsit zvony a postavit příjezdovou cestu a parkoviště. Trvalo to několik let. Občané, sousedi neustále protestovali proti stavbě zvonice, proti zvonění, proti příjezdové cestě a psali námítky, které musel s konečnou platností rozhodovat odvolací orgán Krajský úřad Moravskoslezského kraje. Ten rozhodl ve prospěch CSVČ, ve prospěch majitele dotčených nemovitostí. Promítala se do těchto námitek hraničících s obstrukcemi nedůvěra a nepřejícnost vůči všemu církevnímu. Dnes věž stojí, zvony zvoní (od roku 2004 odpočívaly u bočního vchodu do kostela a v listopadu 2012 byly vyzdvíženy na věž) a příjezdová cesta i parkoviště slouží svému účelu.





7. února 2013 byla v Don Bosku velká sláva. V rámci příprav na oslavy 200 let od narození sv. Jana Boska putovaly ostatky tohoto světce po celém světě a tento den přijely i k nám do Havířova.



Po dokončení stavebních prací následovala etapa darování nemovitostí farnosti. Dne 10. 6. 2013 byla podepsána darovací smlouva na pozemky, na nichž stojí kostel, věž, fara, 1/2 parkoviště a na budovu kostela. Darovací smlouva na budovu věže byla sepsána 27. 11. 2013. Tímto skončilo vlastnictví těchto nemovitostí v rukou CSVČ a od tohoto okamžiku se už stará samostatná farnost jako nový správce a právní subjekt.



Areál byl od počátku myšlen jako „salesiánský“, tzn. aby součástí nerozděleného celku bylo středisko pro mládež, kostel, hřiště, a byla v plánu ještě budova pro ubytování poutníků a různých skupin. Ta měla být na místě dnešní fary. Bohužel už se nepodařilo myšlenku zakladatele naplnit. Ten stavěl a dělal od počátku všechno pro to, aby v budoucnu do Haviřova přišli salesiáni a měli zde plnohodnotnou komunitu a fungující dílo. To už necháme na jejich rozhodnutí.

Malou náplastí na salesiánské srdce zakladatele je, že jeho vnuci Dominik Honěk a Jakub Honěk se stali salesiány. Dá-li Pán, složí věčné sliby a stanou se kněžími.

Při dobré paměti pro vás i budoucí generace sepsal

Jindřich Honěk, jáhen



Tři sny Dona Boska o Havířově

Dopis P. V. Klementa, SDB po vizitaci české provincie Salesiánů Dona Boska

Milí spolupracovníci,

Už téměř končím dvouměsíční vizitaci české provincie Salesiánů Dona Boska. Byly to velmi naplněné dny, plné setkání, naslouchání – pozorování a především zamyšlení. Často jsem si kladl otázku, jak pokračuje ten třetí zázrak Otce Domina – Františka Míši: „Aby salesiáni v Česku našli směr a podobu, jak budovat dílo Dona Boska v nových podmínkách.“ U každé z osmnácti salesiánských komunit a dalších stovek děl jsem našel nějaký zvláštní prvek, zkušenost či originální tvořivost, o kterou se dělím na konci vizitace se salesiány ve Fryštáku na provinciální kapitule a též s hlavní radou před Vánoce v Římě. Za krátkou návštěvu Havířova děkuji Bohu velmi zvláštním způsobem, je jako klenot vytvořený živým salesiánským společenstvím laiků.

Překvapilo mě hodně věcí – nejdříve v kostele mnoho salesiánských znaků či symbolů zařazených do liturgického prostoru, na české poměry jedinečné. Dvě střediska mládeže animované spolupracovníky je též unikát. Také jsem se nikde nesetkal s krásnou sprejovou výzdobou na domě, jen u klubu Valdocco a na Středisku volného času sv. Jana Boska. Toto vědomé a viditelné hlášení se k Donu Boskovi je vzorem ostatním komunitám v Česku. Chci se podělit o tři sny Dona Boska o Havířově:

1. *Celé dějiny díla v Havířově se podobají trochu sabinovskému dílu na východním Slovensku. Zde také po skončené totalitě místní společenství salesiánů spolupracovníků si vybudovalo svépomocí větší středisko mládeže, o které se denně starali po uplynulých 12 let. Stejně však žádali vytrvale provinciála salesiánů, aby jim poslal aspoň malou komunitu, která by mohla bydlet a působit v místě. Konečně v létě roku 2006 byli vysláni do Sabinova dva spolubratři kněží SDB. Otec Karel Jašek je dnes v Havířově ještě sám, ale doufám, že brzy bude salesiánů více. Dvě střediska mládeže, ve městě i u kostela sv. Jana Boska hovoří výmluvně o apoštolském zápalu vašeho společenství.*

2. *Havířov je opravdu misijní prostředí, velké město s několika katolíky v neděli ve dvou farnostech. Hovořili jsme o škole evangelizace, aby každý z vás se mohl postupně dělit o dar víry. Asijská církev a noví křesťané se umí dělit o víru tímto způsobem – především navazují či udržují vztahy s mnoha nekřesťany ve svém okolí, vytvářejí mosty. To jim umožňuje se často dělit o jejich zdroj radosti a štěstí, prožívaný jako velký dar. Čím srdce přetéká, toho jsou plná ústa – „dělit se s druhými o prožitý příběh Pána Ježíše v jejich životě“ (Jan Pavel II., Církev v Asii, čl. 20) – je jednoduchou, ale účinnou metodou hlásání Krista nevěřícím. Přál bych si, aby v budoucnosti se pomalu vytvořila jakási škola evangelizace pro naše farníky a mladé, aby skrze tuto přítomnost se světlo evangelia šířilo v tomto hornickém městě.*

3. *Asijské církve vám mohou nabídnout hodně inspirací a dobrého příkladu. Zejména lásku ke Kristu a Donu Boskovi, vyjádřenou častou četbou Písma svatého. V mnoha kostelích mladých společenství Asijské církve najdeme v lavicích Bible. Množství biblických kroužků, společná četba před či po Eucharistii v kostele, duchovní obnovy založené zcela na společné četbě či rozjímání Slova Božího, opisování svaté knihy v rodinách, využití Písma pro malá společenství křesťanů v rodinách. Když naslouchám Bohu v jeho slově, mé srdce je plné Ježíše. Když mé srdce přetéká Ježíšem, není těžké se dělit o moji zkušenost Boha s druhými. Když je někdo biřmován, jednou z podmínek při přípravě kromě katecheze je nejdříve přivést aspoň jednoho kamaráda do společenství církve. Být malou menšinou v moři jiných náboženství a kultur je pro křesťany v Asii každodenní zkušeností. V mnoha zemích tvoří katolíci 1% obyvatelstva. Na mnoha salesiánských školách a střediscích mládeže tvoří katolíci menšinu (z tisícovky žáků třeba pouze 15 pokřtěných katolíků). Být otevřený druhým, dokázat se podělit s druhými kamarády o motivace své víry je denním chlebíčkem mladých*

v Asii. Svítit svým životem, snažit se být lehce čitelným evangeliem pro druhé je styl života.

Díky vám za pěkné povzbuzení při návštěvě na Šumbarku, a přeji všem farníkům a členům střediska mládeže: Slunce ať svítí, kde jsi ty!

o. Václav Klement SDB

P. Václav Klement, SDB – rodák z Brna

1980 – bohoslovec v Litoměřicích, 1982 – první sliby, 1984 – přechod do Itálie, 1986 – vysvěcen na kněze

1986-2002 misionář v Jižní Koreji (asistent učňů, katecheta na střední škole, ředitel formačního domu a posledních 6 let provinciál korejské provincie SDB)

2002 – 2008 člen hlavní rady Salesiánů Dona Boska (SDB) pro oblast východní Asie a Oceánie, která zahrnuje 15 zemí východní Asie a 5 zemí Oceánie. Každý rok 3 měsíce v Římě, 9 měsíců na vizitačních a animačních cestách.

2008 – 2014 hlavní rádce pro misie (navštívil asi 90 zemí)

2014 – dosud – mimořádný vizitátor (především Afrika, Evropa, jižní a východní Asie)



